ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Τα μετράς από δω, τα ζυγίζεις από κει, τα υπολογίζεις ξανά από την άλλη, μα πάντα βγαίνεις με έλλειμμα.

Πόλεμος, σκοτωμοί, προσφυγιά, ανέχεια, ακρίβεια, φτώχεια -άλλος πόλεμος αυτός- ανηθικότητα, υποκρισία, απογοήτευση, κρύο. Αυτό το κρύο σου τρυπάει τα μηνίγγια. Τη μια στιγμή να καίγεται ο κόσμος και η φύση και την άλλη να κρυώνεις μέσα στο σπίτι σου, τη σύγχρονη φυλακή σου, τη σημερινή αλυσίδα των ποδιών σου.

Να έχεις ηλεκτρικές συσκευές και να αναπολείς τους μπουχαρήδες και τις γάστρες.

Πιάνεις τον εαυτό σου να γελάει δυνατά, καυστικά, θυμωμένα, μόνο και μόνο για να μην βάλεις τα κλάματα και αρχίσεις να ουρλιάζεις από οργή.

Το βλέπεις αδύνατο, παράταιρο και ανεξήγητο όλο αυτό που γίνεται γύρω σου.

Σου ρούφηξαν το μεδούλι δώδεκα χρόνια τώρα, σου έκοψαν με τσαμπουκά περίσσιο σχεδόν το μισό από το μισθό σου, το αντάλλαγμα του ελεύθερου χρόνου σου, σου άρπαξαν τη χαρά τού να κάνεις δώρα στις γιορτές και να πας τρεις μέρες κάπου, έτσι για να λες πως έκανες διακοπές.

Γιατί τι άλλο ήταν αλήθεια ο 13ος και 14ος μισθός;

Κι εκείνοι οι λίγοι οι ζάμπλουτοι παίζουν με τα εκατομμύρια λες και είναι πλατανόφυλλα και όχι το αίμα και ο ιδρώτας ο δικός σου και του διπλανού σου.

Σε έβαλαν να δουλεύεις νύχτα με νύχτα και το δέχτηκες σχεδόν αγόγγυστα.

Σου στέρησαν την αξιοπρέπεια στην αρρώστια, σου χαντάκωσαν τα όνειρα τα δικά σου και των παιδιών σου.

Σου ξέσκισαν και πάλι την αξιοπρέπεια όταν έγινες απόμαχος της ζωής και αντί για σεβασμό σου χάρισαν ντροπή καθώς περίμενες ελεημοσύνη έξω από το φούρνο της γειτονιάς σου.

Πώς τους ανέχεσαι ακόμα;

Πώς αντέχεις να τους ακούς να σου μιλάνε για γενναίες αυξήσεις της τάξης του 2% ή 5% ή 10% όταν ξέρεις πως οποιαδήποτε αύξηση κάτω από 70% είναι κοροϊδία αφού μόνο έτσι καλύπτονται οι μειώσεις στο μισθό, η ακρίβεια και ο πληθωρισμός; Όταν μετράς τις απώλειες των δώδεκα μνημονιακών χρόνων και τις βρίσκεις γύρω στις 80.000 ευρώ;

Αναρωτιέσαι πώς είναι δυνατόν να ζητάς με το σωματείο σου, «γενναίες και πραγματικές» αυξήσεις; Ως πότε θα παίζεις άμυνα που να πάρει η ευχή;

Πότε θα σταματήσεις να φοβάσαι μήπως και πεις κάτι που δεν θα αρέσει στην «κοινή γνώμη»; Στους καναλάρχες και στα φερέφωνά τους δηλαδή; Εσύ κι ο διπλανός σου είστε η «κοινή γνώμη». Κανένας άλλος.

Νιώθεις πως τουλάχιστον εσύ και οι όμοιοί σου πρέπει να λέτε την αλήθεια, να ζητάτε, όπως λέτε με το φίλο σου όλα αυτά που σας αξίζουν και τίποτα λιγότερο.

Και η αλήθεια είναι πως αυτό που περνάμε δεν είναι ζωή αλλά ένας άνισος αγώνας για επιβίωση στη ζούγκλα που ονόμασαν καπιταλισμό.

Όπως επίσης είναι αλήθεια πως αν δεν πάψουν να υπάρχουν οι ελάχιστοι τρισεκατομμυριούχοι, οι λίγο περισσότεροι δισεκατομμυριούχοι και οι μερικοί εκατομμυριούχοι που έχουν το μισό πλούτο της υφηλίου, δεν θα πάψεις να υποφέρεις εσύ και οι όμοιοί σου που αποτελείτε τη συντριπτική πλειοψηφία του πλανήτη.

Αλήθεια είναι και πως όλοι αυτοί οι ζάμπλουτοι δεν θα ξυπνήσουν ένα πρωί και θα μοιράσουν τις περιουσίες τους επειδή το επιβάλει η θρησκεία τους ή η ηθική τους. Τότε δεν θα είχαν εφεύρει τις τόσες θρησκείες κι εσύ δεν θα μπορούσες να ισχυριστείς ότι υπερτερείς απέναντί τους ηθικά.

Γιατί η δική τους ηθική είναι βουτηγμένη στα έσχατα όταν δεν είναι ανύπαρκτη.

Γιατί η δική σου ηθική μπορεί να εμπνέει και να ανάβει πυρκαγιές στις ψυχές των ανθρώπων, ενώ η δική τους ηθική μπορεί να φτάσει το πολύ μέχρι την εξαγορά. Εξαγορά μυαλών, συνειδήσεων και ζωών.

Γιατί όσο και να προσπαθούν με τους μηχανισμούς που διαθέτουν να σου αποδείξουν πως έχεις άδικο ξέρουν πως αυτό είναι αδύνατο. Το αίσθημα του δικαίου δεν ξεριζώνεται από κανέναν άνθρωπο. Ούτε από τον βασανισμένο, ούτε από αυτόν που στάθηκε απέναντι από το εκτελεστικό απόσπασμα. Το ξέρουν και γι' αυτό ανακάλυψαν την έννοια του εφικτού. Έχεις δίκιο σου λένε αλλά δεν είναι εφικτό.

Πώς κρίνεται όμως κάτι ως «εφικτό» πριν προσπαθήσεις με όλο σου το είναι, με όσο μυαλό και φαντασία διαθέτεις, ώστε να το πετύχεις;

Το «ανέφικτο» είναι που τους τρομάζει γιατί θα χάσουν τα προνόμιά τους.

Σκέψου λίγο, πόσο πιο ανέφικτα είναι τα «θέλω» των πολλών από αυτήν την ανισότητα και την αδικία που υπάρχει γύρω μας και κανένας ανθρώπινος νους δεν μπορεί να το εξηγήσει;

Σκέψου ότι υπάρχει τόση φτώχια δίπλα σε βουνά από πλούτη, τόση πείνα δίπλα σε σωρούς πεταμένα αποφάγια, τόση δυστυχία δίπλα στην αντικειμενική δυνατότητα να ζούμε χωρίς τα άγχη της επιβίωσης!

Σκέψου πόσα «ανέφικτα» αποδείχτηκαν τελικά πως ήταν μια χαρά «εφικτά».
Φωτιά, τροχός, αλληλεγγύη, αγάπη για το όμορφο και το ανθρώπινο, αγώνες επιτυχημένοι για δικαιοσύνη, ισότητα, εξανθρωπισμό και κοινωνική απελευθέρωση.

Όχι, το δικό σου το «ανέφικτο» δεν θα το εγκαταλείψεις γιατί είναι το ίδιο με των άλλων, των όμοιων με σένα, των πολλών που αναζητάνε το ξέφωτο, που δεν βούτηξαν και δεν θέλουν να βουτήξουν στα έσχατα για το χρήμα το πολύ ή το λίγο.

Το «ανέφικτο» όλων εκείνων που συγκινούνται από το χαμόγελο ενός παιδιού όποιο κι αν είναι το χρώμα του δέρματός του, που προσπαθούν να συναισθανθούν και όχι να υπολογίσουν, που μισούν το μίσος, πολεμούν τον πόλεμο, χαίρονται τη χαρά και αγαπούν τους ανθρώπους και όχι τις τσέπες τους.

Να το ξαναπιάσεις από την αρχή. Έτσι πρέπει! Αγκαζέ με τους άλλους, τους πολλούς, τους όμοιούς σου, με το κεφάλι αγέρωχο, ψηλά, τη ματιά καρφωμένη μπροστά και τη γροθιά υψωμένη. Έτσι πρέπει!

Όχι φίλε μου, θα το πετύχεις το «ανέφικτο».
Δεν «δικαιούσαι» να μην το πετύχεις...

